

Sarmis

Mihai Eminescu

Mijește orizonul cu raze depărtate,
Iar marea-n mii de valuri a ei singurătate
Spre zarea-i luminoasă pornește să-și unească
Eterna-i neodihnă cu liniștea cerească.
Natura doarme dusă, țăriile în pace.
Din limpedea nălțime pe-alocuri se desface
O stea, apoi iar una; pe ape diafane
Își limpezesc în tremur pe rând a lor icoane.
Tot mai adânc domnește tăcerea înțeleaptă -
Se pare cum că noaptea minunea și-o așteaptă.

Deodată luna-ncepe din ape să răsară
Și până la mal durează o cale de văpaie.
Pe-o repede-nmiire de unde o așterne
Ea, fiica cea de aur a negurii eterne.
Cu cât lumina-i dulce pe lume se mărește.
Cresc valurile mării și țărmul negru crește
Și aburi se ridică din fund de văi spre dealuri.
O insulă departe s-a fost ivind din valuri,
Părea că s-apropie mai mare, tot mai mare,
Sub blândul disc al lunii, stăpânitor de mare.

Din umbra de la maluri s-a desfăcut la larg
O luntre cu-a ei pânze sumese de catarg.
Tăind în două apa, ea poartă o pereche:
Pe Sarmis, craiul tânăr din Geția cea veche,
Mireasa-i în picioare, frumoasă ca o zână,
Stătea și pe-a lui umăr își sprijină o mână.
Se clatin visătorii copaci de chiparos
Cu ramurile negre uitându-se în jos,
Iar tei cu umbra lată și flori până-n pământ
Spre marea-ntunecată se scutură de vânt.

„- De câte ori, iubito, mă uit în ochii tăi,
Mi-aduc aminte ceasul când te-am văzut întâi.
Ca marmura de albă, cu mâni subțiri și reci,
Strângeai o mantă neagră pe sânul tău... În veci
Nu voi uita cum tâmpla c-o mână netezind
Și fața ta spre umăr în laturi întorcând,
Știind că nimeni nu e în lume să te vadă,
Ai fost lăsat în valuri frumosul păr să cadă.
În orbitele-adânce frumoșii ochi ce-ncântă,
Pierduți în visuri mândre, priveam fără de țintă.

Și tu zâmbeai, c-un zâmbet cum e numai al tău,
Nu te-a mai văzut nimeni cum te văzusem eu...
Și plini îți erau ochii de lacrimi și de foc,
Pe-al genei tale tremur purtând atât noroc...
De ce zâmbeai tu oare? Vrun cântec blând de jale
Au deșteptat în taină glasul gândirii tale?
Pluteai ca o ușoară crăiasă din povești.
Dintr-o zâmbire-n treacăt simții ce dulce ești!
Și cum mergeai, armonic și lin îți era pasul,
Rămas în nemișcare m-a fost cuprins extazul,
Am stat pe loc, cu ochii doar te urmam mereu,
Tu, gingașă mireasă a sufletului meu...
De-atuncea cu pustiu-mi stătut-am să mă cert,
Urmând cu-a mele brațe o umbră în deșert...
Până ce-n sfârșit ajuns-am să mângâi chipul sfânt
Al celei mai frumoase femei de pre pământ.
Ce zeu din cer te puse în calea mea să ieși,
O, fragedă ființă ca floarea de cireș!
Cum s-a putut ca-n lume așa minuni să steie,
Căci tu ești prea mult înger și prea puțin femeie!
Și fericirea-mi, scumpo, nici îndrăznesc s-o crez.
Tu ești? Tu ești aievea? Sau poate că visez...
Dacă visez, te-ndură, rămâi la al meu piept
Și fă ca pe vecie să nu mă mai deștept”.

Se clatin visătorii copaci de chiparos
Cu ramurile negre uitându-se în jos,
Iar tei cu frunza lată, cu flori până în pământ
Spre marea-ntunecată se scutură de vânt.

Ea cade în genunche sub florile ce plouă.
Grumazul i-l cuprinde cu brațele-amândouă,
Lăsând pe spate capul...”Copile! n-o să mântui?
Căci fioros de dulce, pe buza ta cuvântu-i...
Și cât de mult ridici tu, în gând pe-o biată roabă!
Comoara ta din suflet e singura-mi podoabă,

Cu focul blând din glasu-ți, iubite, mă cutremuri,
De-mi pare o poveste de-amor din alte vremuri.
Și ochiul tău adânc e și-n adâncime tristu-i,
Cu umeda-i privire tu sufletul îmi mistui!
O, dă-mi-i numai mie și nu-i întoarce-n laturi,
De noaptea lor cea dulce în veci nu mă mai saturei...
Las’ să orbesc privindu-i, iar tu ascultă-ncoace
Cum stă la sfaturi marea cu stelele proroce
Și codri aiurează, – izvoarele-i albastre
Șoptesc ele-nde ele de dragostele noastre.
Luceferii, ce tremur sclipind prin negre cetini,

Pământul, marea, cerul cu toate ni-s prieteni,
Cât ai putea departe lopețile să lepezi,
Ca-n voie să ne ducă a mării unde repezi.
Oriunde ne vor duce în farmecul iubirii,
Chiar de murim, ajungem limanul fericirii.”

Ea mâinile-amândouă le pune pe-al lui creștet...
Frunziș purtat de vânturi pe valuri cade veșted.
Se clatin visătorii copaci de chiparos
Cu ramurile negre uitându-se în jos,
Iar tei cu umbra lată, cu flori până-n pământ
Spre marea-ntunecată se scutură de vânt.

Din codri singurateci un corn părea că sună
Sălbatecele turme la țărmuri se adună.
Din stuful de pe mlaștini, din valurile ierbii
Și din poteci de codru vin ciutele și cerbii,
Iar caii albi ai mării și zimbrii zânei Dochii
Întind spre apă gâtul, la cer înalță ochii.